

LENY VAN DE F'JES

Periode 1 augustus 1967 – 1 augustus 1996

Op 9 oktober 2017 hebben Jaap en ik een gesprek met Leny van Veen, zij werkte 29 jaar op het kantoor van de Rudolphstichting! Ze is nu 81 jaar en nog zo fit als wat. We spreken elkaar in de Glindster en genieten samen van het ophalen van herinneringen. John Oldenburg raadde ons aan om met haar te praten, want, zo zei hij: “Ze weet zich nog heel veel te herinneren.”

Zoals we gewend zijn, laten we haar zelf aan het woord:

Het hoofdgebouw:

"Tja, hoe kwam ik op de Rudolphstichting terecht? Ik woonde en werkte in Aalsmeer en was het daar een beetje zat. Aalsmeer was ook maar een dorp in die tijd en ik was 30 jaar en wilde weleens wat anders. Ik solliciteerde en werd aangenomen! Ik deed de salaris- en personeelsadministratie en zat beneden in het toenmalige hoofdkantoor, de oude directeurswoning. Het was een koud en tochtig gebouw, brr...aan de winterkou heb ik geen fijne herinneringen. Meneer Krijger was er nog toen ik kwam, hij is eind 1967 vertrokken omdat het tussen meneer Krijger en meneer Mulder bepaald niet boterde. Toch heb ik van die controversen niet veel meegekregen. Op kantoor merkten we daar echt niet alles van. Ik weet nog dat meneer Krijger een aardige vrouw en een zoontje had. Om meneer Mulder moest ik altijd lachen, hij had zo'n hese stem. Met die wisseling van directeuren hadden wij niet zoveel te maken, we hoorden weleens wat, maar het tastte de sfeer niet aan. De laatste directeur die ik meemaakte was meneer Goede.

Administratie:

Ik deed dus de salaris- en personeelsadministratie en dat was in die eerste jaren een compleet ander vak dan nu. Alles werd handmatig gedaan. Het loon werd 'handje contantje' uitbetaald. Iedere werknemer kreeg een zogenaamd loonstrookje waar het salaris en alle inhoudingen op stonden. We gebruikten daarvoor een soort van grote machine met enorme bladen. Alle loonstrookjes werden zo opgevouwen dat je alleen de naam van de werknemer zag, want niemand mocht zomaar zien wat een ander verdiende. Op de laatste donderdag van de maand ging de chauffeur, eerst Visser en later Eysing, naar de bank in Barneveld om het geld op te halen. Ik telde het geld, deed het in die zakjes en een collega telde het na. Ik ging achter een loket zitten, de mensen kwamen het geld halen en zetten hun handtekening. Het waren bruinige zakjes en de werknemers kregen hun geld één keer per maand, behalve de mensen van het bouwbedrijf, die kregen elke week hun loon. Waarom dat zo was, weet ik niet. Een enkele heel vooruitstrevende persoon zei: “Stort maar 200 gulden op de bank!” In de tijd van mijn vader, hij is in 1895 geboren en ging met pensioen in 1960, ging het nog anders: In die periode kwam de postbode de A.O.W. brengen en voor de ene postbode lag dan een sigaar klaar en voor de andere 50 cent. Tja, tijden veranderen en in mijn vak veranderde veel. Het werd uiteindelijk bijna een compleet ander beroep, want op een gegeven moment deed de computer zijn intrede en moesten wij van kantoor op cursus. Helaas duurde het nog wel een half jaar voor die nieuwe computers arriveerden en inmiddels waren wij weer veel vergeten. Dat snapte niet iedereen: “Je bent toch op cursus geweest?” Eerst dacht ik: Ik leer het nooit. Dat bleek uiteindelijk mee te vallen, want ook dat kreeg ik in de vingers. Alles ging niet altijd van een leien dakje. Er zijn een paar keer fusies geweest om de boel te redden; beddenreductie, Bredervoort, enz. Daar vielen soms ook ontslagen bij. Mijn baan heeft echter nooit op de tocht gestaan, want de salarisadministratie moet toch gedaan worden, maar zoiets tast de sfeer wel aan.

De grote verhuizing van 1972:

Dat was me wat, die verhuizing. Nu je me het filmpje ervan laat zien, herken ik toch wel veel mensen. Daar is Van den Broek, daar Cor van Veen en Boelhouters zie ik ook en oh, daar ben ik zelf! Voortaan was het oude jongenspaviljoen het kantoor/hoofdgebouw. Mijn kantoor was beneden. In de tijd dat meneer Goede directeur was, hing het portret van ds. Rudolph dat nu hier in

de gang hangt, naast zijn deur en als je daar langs liep, keek hij je steeds aan; als je eraan kwam, als je er vlakbij was en als je voorbij was en je keek even snel achterom, dan keek hij nog! Ik heb het zopas even gecontroleerd en hij doet het nog steeds.

Het wonen:

In de tijd dat ik er kwam werken, moest je ook nog wonen in het dorp. Eerst kwam ik een paar maanden bij de familie Eysing op kamers, later in een tuinhuisje vlakbij de Donnerschool, nog later verhuisde ik naar de Ringlaan. Ik heb al die 29 jaar in het dorp gewoond. Als je met pensioen ging, moest je weg. Dat gold voor iedereen, dus ook voor mij. Ik woon nu met zeer veel genoeg in een appartement in Barneveld. Ik doe daar vrijwilligerswerk bij Vluchtelingenwerk. Dat bevalt me heel goed.

Wereldjes:

Het is misschien gek voor zo'n klein dorp, maar het waren allemaal aparte wereldjes; de boeren, de managers, de pleeggezinnen, de groepsleiders en zelfs op kantoor was de voogdij-administratie weer een heel ander wereldje dan dat van de salaris- en personeelsadministratie. Alleen in de vrije tijd kwam je elkaar tegen. Ik had natuurlijk wel vrienden in het dorp, met Kees van der Werf en zijn vrouw ben ik nog steeds bevriend. Dat er pleeggezinnen waren die niet deugden, wist iedereen, maar toch zijn dat vooral dingen die ik later weleens hoorde, maar waar ik in die tijd geen weet van had. Op kantoor hadden we het niet over de situatie van de kinderen. We wisten waar iedereen woonde, maar dat was alles.

Kerk:

In het begin kwam ik niet vaak hier in de kerk. Ik was veel weg in het weekend. Ik ging naar mijn ouders en als het zondag was, zat ik daar de hele dag. Breien mocht ik nog net, maar mijn moeder deed het niet, want, zei ze: "Zondagssteek houdt geen week." Tja, zo was dat in die tijd. Later kwam ik vaker hier in de kerk. Ik vond ds. Jellema een ontzettend lieve man. Ik heb hem nog wel bezocht in het verpleeghuis waar hij opgenomen was vanwege de Parkinson waar hij aan leed. Na zijn overlijden was er de mogelijkheid tot condoleren in een zaal van de Immanuelkerk in Barneveld. Ik dacht, ik ga maar vroeg, maar zelfs toen stonden er al rijen mensen. Hij had voor iedereen belangstelling en hij sprak ook nog eens begrijpelijke taal. Kortom, hij was een bijzondere man en een bijzonder lieve man.

Er zijn nu nog maar een paar pleeggezinnen die in de kerk komen, vroeger moest je kerkelijk meeleven om hier te kunnen wonen en werken, maar ja, veranderingen vinden in je hele leven plaats en een jeugddorp blijft daar niet bij achter.

Voetbal:

Jarenlang ben ik leidster bij het jeugdvoetbal geweest; bij de F'jes, de E'tjes en de D'tjes van SV De Glind. Jaren later, tijdens een reis door Bolivia, kwam ik een oud-bewoner tegen die zei: "Ha, daar is Leny van de F'jes!" Ik was bestuurslid van SV De Glind; algemeen bestuurslid, wedstrijdsecretaris en penningmeester. In Barneveld keken ze me altijd raar aan, want er zat nooit een vrouw in het bestuur van een voetbalvereniging. Ik hield van voetballen, maar ooit zei een voetballertje tegen me: "Eigenlijk heb jij helemaal niet veel verstand van voetballen, maar je bent wel lief."

De voetbalkantine is in 1970 gebouwd, daar ging heel wat aan vooraf, want daar was geld voor nodig. Er werd van alles bedacht om geld binnen te krijgen. Zoals 24 uur paalzitten met het bestuur, dat was een heel evenement en veel ontzettend aardige mensen kwamen allemaal eten brengen: gehaktballen, roomsoezen, en zo meer. In ieder geval van alles door elkaar en als je niet af en toe wat afsloeg, werd je kotsmisselijk daar boven op die paal, maar het was zo goed bedoeld! Bij de opening was er een week feest, die hele week had ik vrij genomen om flink mee te kunnen feesten. Helaas schoot het me in de rug, spit, ik moest en zou er toch aan meedoen, maar het was een groot

probleem, vooral tijdens het handen schudden!

Er is een keer een hele ploeg mensen naar Parijs gefietst en ook Luik – Bastenaken – Luik werd bedwongen door een groep diehards. Ik ging mee, ik zat in de verzorging. Zelfs het Nederlands elftal van oud-spelers is komen voetballen, dat was een hele happening.

De beheerder van de voetbalkantine was Gerrit van den Broek. Hij had zo zijn vaste manieren om alles goed te regelen. Eigenlijk moest het zo en niet anders. Hij lag daardoor weleens in de clinch met het bestuur, er is zelfs een bestuurscrisis om geweest. Men zei: “Als hij zo blijft, gaat hij er maar uit!” Ik zei: “Zie jij maar eens een ander te krijgen die net zo veel hart voor de zaak heeft.” Precies was hij wel, hij kon een keer een dag niet, dat kwam bijna nooit voor, maar zelfs bij Gerrit kon zoiets gebeuren. Ik zou voor hem waarnemen. Om half negen moest de koffie gezet worden, kom ik daar, stond hij dat al te doen. Zijn commentaar op mijn verbaasde blik: “Ik dacht dat doe ik even voor Leny.” In de grote vakantie kreeg de kantine altijd een grote schoonmaak. Ik kwam elk jaar en zei tegen Gerrit: “Waar zal ik beginnen?” Dat moesten altijd de kastjes met de bekers zijn en elk jaar vroeg hij: “Heb je wel een sopdoek over de kastjes gedaan?” Op een keer had hij een schouderblessure en kon niet schoonmaken, maar hij zat er wel en hield de boel goed in de gaten. Tja, vrijwilligers zoals Gerrit moet je met een lampje zoeken.

Dorpsfiguren:

Bijzondere dorpsfiguren waren er ook; Eddy van Holst van Ingen bijvoorbeeld, ook wel Lange Eddy geheten en die naam was goed gekozen, want lang was hij. Hij had een speciale fiets, want op een gewone kon hij niet fietsen. Hij ging al fietsend het hele land door om klokkenstoelen te fotograferen tot in Friesland toe. Hij plakte die foto's in plakboeken en die liet hij heel graag zien aan een ieder die dat wou of niet wou....Hij was een zwager van professor Dijk, de bestuursvoorzitter. Op een keer trakteerde ik op gebak, Eddy kwam ook en hij vroeg: “Wanneer ga je met pensioen?” Ik werd 52 of zo!

Dan had je Maja Tempel, als ze met vakantie ging, kwam ze naar kantoor en vroeg of haar 'juwelen' in de kluis bewaard konden worden. Ze deed huishoudelijk werk, ze maakte het JP schoon. Later woonde ze bij mejuffrouw Woltjer.

Tijdgeest:

Het loslaten van het woon/werkprincipe ging geleidelijk. De effecten ervan werden pas later duidelijk. Als je er middenin zit, merk je veranderingen vaak pas op als ze al een tijdje aan de gang zijn. Ineens is het al een poos zo.

Afscheidsfeest:

Zo'n feestje hoefde voor mij niet zo, maar achteraf was het heel erg leuk. Mijn collega's hebben er alles aan gedaan om het heel speciaal te maken, met sketches en zo. Het is ze uitstekend gelukt, maar ik had ook hele leuke collega's, waar ik goed mee kon. Zo kwam er na 29 jaar een einde aan het werken en het wonen op De Glind.

Ik hoop, dat ik alles goed heb verwoord, en zo niet, dan moet u maar denken, ik ben al bejaard!
(Uit interview Lenie van Veen)

Jaap Krediet en Rieke Visser, 25 oktober 2017

